

LIEFDE IN TIJDEN VAN CORANA

We beleven eigenaardige en onzekere tijden. De scherpe maatregelen om het coronavirus in te dijken zorgen er als het ware voor dat het leven stil valt. Steden en dorpen liggen er bij momenten als verlaten bij. Winkeliers beginnen op eigen houtje hun zaak te sluiten. Bezoekjes aan mensen in rust- en verzorgingstehuizen mogen niet meer gebracht worden. Bijeenkomsten allerhande worden afgelast. Horecazaken worden gedwongen gesloten. Onze kerkgebouwen blijven open. Maar publieke vieringen mogen er niet meer doorgaan, voorlopig tot 3 april. De enige uitzondering zijn uitvaartdiensten, maar dan wel in heel beperkte kring.

Een echte woestijntijd

De maatregelen die de overheid ons oplegt zijn uiteraard noodzakelijk en van groot belang. Ook de burgerzin en verantwoordelijkheid van alle burgers is hierbij noodzakelijk en van belang. Want het gaat toch om ons algemeen welzijn? Het gaat toch om de gezondheid van onze samenleving? En ja, de onzekerheid en angst bij velen is groot. Voor veel mensen zijn de maatregelen een zware dobber om dragen. Denken we maar aan de mensen in de horeca. Of diegenen die van hun geliefden gescheiden zijn omdat bezoek onmogelijk is geworden. We zijn in een echte woestijntijd terecht gekomen. Voor Christenen is de vastentijd wellicht nog nooit zo'n hobbelige weg door de woestijn geweest! We voelen de leegte en het gemis. Het gemis van samenkomen om ons geloof te vieren. Het gemis van de eucharistie die de zondag echt tot zondag maakt. Voor mezelf is het ook de eerste keer in al die jaren dat ik priester ben, dat ik een aantal zondagen op rij geen eucharistie kan vieren. Dat gemis doet mij nu echter nog meer zeggen dat eucharistie vieren geen plicht is. Nu voel ik pas hoezeer de zondagse viering een ankerpunt is in de hele week. Een houvast van waaruit je als christen mag leven en samen leven. In de armoede van geen eucharistie kunnen vieren, wordt pas de rijkdom van dit gebeuren voelbaar. Gelukkig wat rijkdom midden de woestijn...

Liefde in de woestijn

Noem die rijkdom gerust maar een brok liefde in de woestijn. En, wanneer we van op afstand rond ons heen kijken, dan zien wij die liefde. Er gebeurt zoveel aan goeds om de zorg voor elkaar te lenigen. Door veel mensen wordt het mogelijke gedaan, om misschien zo het onmogelijke zichtbaar te maken. Ik denk aan die jeugdbeweging die zich engageert om boodschappen voor mensen te doen. Er worden kaartjes en berichtjes gestuurd naar mensen. Buren hebben aandacht voor elkaar. Wanneer mensen het mogelijke voor elkaar doen, dan wordt het schijnbaar onmogelijke – die warme zorg voor één ieder – zichtbaar en voelbaar. Als dat geen liefde is in de woestijn, in tijden van corona!

Liefde ontnemt ons de hoop niet

Juist die liefde zal ons de hoop op andere betere tijden niet ontnemen. Het is die liefde die bemoedigend aanwezig is bij hen voor wie deze tijden hard en zwaar om dragen zijn. Die liefde spreekt uit onze waardering en respect voor die mensen die in de zorgsector werken. En, die liefde vertelt ons ook over God. Gij vergeet ons niet in deze woestijntijd. Laten wij ook hem niet vergeten! Want het is niet omdat er momenteel geen vieringen gebeuren, dat hij zou verdwenen zijn uit onze samenleving. Vergeet ook God niet in deze dagen... Waarom niet eens de kerk binnen lopen voor een stil gebed? Of, brandt thuis maar eens een kaarsje voor die mensen die het hart nodig hebben deze dagen. Een gebed van troost en bemoediging voor elkaar. Een gebed van sterkte voor onze beleidsmensen, opdat zij met verantwoordelijkheidszin goede beslissingen nemen. Een kring van gebed die komt uit een Bron van Liefde. Daarom is het goed deze dagen te omarmen wat we hebben en wat wel mogelijk is. Je weet wel, doen wat mogelijk is...

Psalm 27

Wanneer je woorden zoekt om te bidden, dan geef ik je graag de volgende woorden uit de psalm mee:

*De Heer is mijn licht en mijn leidman, wie zou ik vrezen?
De Heer is de schuts van mijn leven, voor wie zou ik bang zijn?
Al stormen boosdoeners aan om mij te verslinden,
mijn vijanden struikelen, al mijn bestrijders bezwijken. –
Al staan zij in slagorde voor mij, ik ben niet bevreesd;
al voeren zij oorlog met mij, toch blijf ik vertrouwen. –
Eén ding slechts vraag ik de Heer, meer zal ik niet wensen:
dat ik in Gods huis mag wonen zolang ik leef;
Dat ik de beminnelijkheid van de Heer mag ervaren,
zijn tempel weer met eigen ogen mag zien. –*

*In kwade dagen verleent zijn tent mij beschutting,^o
Hij houdt mij verborgen binnen in zijn verblijf.
Hij brengt mij in veiligheid hoog op de rots.
Nu houd ik het hoofd fier opgericht
ondanks de vijanden die mij omringen.
Nu kan ik met offers mijn dankbaarheid tonen,
met zang en muziek voor de Heer in zijn tempel.
Wil luisteren, Heer, naar mijn roepende stem,
heb medelijden en wil mij verhoren.
Tot U spreekt mijn hart, naar U zie ik op;
uw aanschijn, Heer, tracht ik te zien. –
Wil uw gelaat niet verbergen voor mij,
verstoot mij, uw dienaar, niet in uw gramschap.
Want Gij zijt mijn helper, verjaag mij dus niet,
verlaat mij niet, God, mijn Verlosser.
Al joegen mijn vader en moeder mij weg, de Heer zou mij altijd ontvangen. –
Toon mij uw weg, Heer, bij tegenstand, leid mij langs effen paden.
Geef mij niet prijs aan de haat van mijn vijand,
die vals beschuldigt en dreigt met geweld. –
Ik reken erop in het land van de levenden
het heil van de Heer te aanschouwen.
Zie uit naar de Heer en houd dapper stand,
wees moedig van hart en vertrouw op de Heer.*

Johan Loones

(alle reacties welkom bij Johan.loones@skynet.be)